

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoCsp/40/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120378114
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6120378114.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Martina Štubniaka a sudkyň JUDr. Janky Benkovičovej a JUDr. Janky Boroškovej, v spore žalobcu Ahoj, a.s., so sídlom Dvořákovo nábřežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 48 113 671, právne zastúpeného Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie svätého Egídia 40/93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, proti žalovanému S. Y., narodenému XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom XXX XX E. K. XX, o zaplatenie 689,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 11Csp/44/2021-76 z 28. júna 2021 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Lučenec č. k. 11Csp/44/2021-96 z 18. augusta 2021, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením vo výroku II. a v závislom výroku o trovách konania (III. výrok) **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Lučenec (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 689,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok). Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 76 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o ich výške (III. výrok).

2. Následne súd prvej inštancie opravným uznesením č. k. 11Csp/44/2021-96 z 18. 08. 2021 opravil záhlavie rozsudku v označení žalobcu.

3. Prvoinštančný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 09. 01. 2019 domáhal zaplatenia sumy 689,- Eur s dohodnutým úrokom 21,06 % ročne z tejto sumy od 21. 02. 2019 do 20. 05. 2020, ktorý vyčíslil pevnou sumou 91,20 Eur. Prvoinštančný súd zistil, že na podklade tejto zmluvy žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi viazaný spotrebiteľský úver vo výške 689,- Eur určený na zakúpenie tovaru (sedačky) v cene 689,- Eur pri fixnej úrokovej sadzbe 21,06 % ročne. Žalovaný bol povinný úver splatiť v 16-tich mesačných splátkach splatných do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca so splatnosťou prvej splátky dňa 20. 02. 2019 a poslednej dňa 20. 05. 2020 s tým, že výška prvej až predposlednej splátky bola 50,- Eur a poslednej 30,20 Eur. Celková čiastka úveru tvorila sumu 780,20 Eur a RPMN mala hodnotu 21,06 %. Prvoinštančný súd ďalej zistil, že žalovaný neuhradil ani jednu z dohodnutých splátok úveru a tak žalobca výzvou zo dňa 26. 04. 2019 (ktorú žalovaný prevzal dňa 02. 05. 2019) upozornil žalovaného na omeškanie splátok v sume 150,- Eur a na možnosť zosplatenia dlhu. Následne listom zo dňa 30. 05. 2019 žalobca oznámil žalovanému okamžitú splatnosť úveru. Žalovaný tento list prevzal dňa 04. 06. 2019.

4. Súd prvej inštancie vyhodnotil stranami uzavretú zmluvu ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“, resp. „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a súčasne ako zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Preto zmluvu podrobil kontrole a dospel k záveru, že zmluvné ustanovenie o výške úrokov je neplatné podľa § 39 OZ pre rozpor s ust. § 53 ods. 6 OZ a s dobrými mravmi. Prvoinštančný súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 26. 04. 2012 a na to, že pri svojom závere o neplatnosti dojednania o úrokovej sadzbe z dôvodu rozporu s dobrými mravmi nevychádzal len zo zistenia, že priemerná a obvyklá výška úrokov pri spotrebiteľských úveroch poskytnutých na obdobie od jedného do piatich rokov podľa webovej stránky NBS v období januára 2019 bola 4,94 % z čoho vyplýva, že v zmluve o úvere dojednaná výška úroku 21,06 % ročne podstatne prevyšuje obvyklé úroky na finančnom trhu pri spotrebiteľských úveroch v obdobných prípadoch, ale aj z posúdenia primeranosti odplaty, ktorá nachádza svoje percentuálne vyjadrenie v RPMN, ktorá je v posudzovanom prípade zhodná s úrokovou sadzbou. Podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrtrok roku 2018 (t. j. v čase bezprostredne predchádzajúcim uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere) pri ostatných spotrebiteľských úveroch nad 1 do 5 rokov vrátane je uvádzaná RPMN 10,35 %. Najvyššia prípustná odplata nesmie presahovať dvojnásobok uvedenej hodnoty čo v danom prípade predstavuje 20,7 %, v zmluve bol dojednaný úrok a RPMN na úrovni 21,6 % a to presahuje hranicu určenú ku dňu 09. 01. 2019 v ust. § 53 ods. 6 OZ v spojení s § 1 ods. 1 a 4 a § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.

5. Prvoinštančný súd preto uzavrel, že „dohoda o úrokovej sadzbe je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná, nakoľko sa jej výška prieči dobrým mravom. V dôsledku absolútnej neplatnosti zmluvy v časti dojednaného úroku z úveru k zmluve má súd za to, že táto obligatórna náležitosť v zmluve o úvere v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch nie je dojednaná, a teda sa zmluva podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Z dôvodu, že ročná percentuálna miera nákladov prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej osobitným predpisom sa rovnako zmluva považuje podľa § 11 ods. 1 písm. g) za bezúročnú a bezpoplatkovú.“ Žalobca má preto nárok len na vrátenie istiny úveru v sume 689,- Eur, nevznikol mu nárok na požadovanú odplatu ani na zmluvne dojednané úroky a keďže bolo preukázané, že žalovaný z poskytnutého úveru neuhradil žiadnu splátku, bola žaloba dôvodnou len rozsahu sumy 689,- Eur.

6. O náhrade trov konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) vzhľadom na čiastočný úspech oboch strán, a to žalobcu v rozsahu 88 % (689,- Eur z celkovo žalovanej sumy 780,20 Eur) a žalovaného v rozsahu 12 %, z čoho čistý úspech žalobcu predstavuje rozdiel 76 %.

7. V zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalobca napádajúc jeho II. a III. výrok, v ktorom rozsahu žiadal zrušenie rozsudku a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne vyhovieť žalobe v celom rozsahu.

8. V odvolaní uviedol, že prvoinštančný súd síce použil správne právne predpisy, ale chybné ich interpretoval. Konkrétne poukázal na § 1a ods. 1 a § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a na to, že nakoľko nie je bankou, ani pobočkou zahraničnej banky, pri posudzovaní najvyššej prípustnej odplaty (ktorú v uzavretej zmluve tvorila iba úroková sadzba na úrovni 21,06 % ročne) by sa malo vychádzať zo súhrnných informácií o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za príslušné kalendárne obdobie zverejnených na webovej stránke NBS. Podľa § 1a ods. 1 cit. nariadenia sa totiž má vychádzať z obdobného úveru alebo pôžičky a pod pojem obdobný úver alebo pôžička by mal byť zaradený aj obdobný subjekt, ktorý ich poskytuje. Opodstatnenie takéhoto posúdenia dokazuje aj skutočnosť, že informácie o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch sú zverejňované NBS v rozčlenení na údaje týkajúce sa bánk a pobočiek zahraničných bánk a na údaje týkajúce sa iných veriteľov. Vzhľadom na dátum uzavretia zmluvy 09. 01. 2019 je preto potrebné vychádzať z údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok roku 2018, v zmysle ktorých pri spotrebiteľských úveroch do výšky 1.500,- Eur poskytnutých na obdobie od jedného do piatich rokov je priemerná RPMN 14,82 % a jej dvojnásobok predstavuje hodnotu 29,64 %. V uzavretej zmluve bola odplata na úrovni 21,06 % a preto bola v súlade s právnymi predpismi.

9. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

10. Na základe odvolania žalobcu krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v napadnutom rozsahu (v II. výroku a v závislom III. výroku o trovách konania) potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti.

11. Odvolací súd po preskúmaní spisu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Prvoinštančný súd správne konštatoval, že zmluva zo dňa 09. 01. 2019 uzavretá medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ a súčasne zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

12. Prvoinštančný súd síce nesprávne vyhodnotil, že žalovanému poskytnutý úver je bezúročný a bezpoplatkový podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona odôvodňujúc to tým, že dohoda o úrokovej sadzbe 21,6 % ročne je neprimerane vysoká, rozporná s dobrými mravmi a preto podľa § 39 OZ neplatná, v dôsledku čoho údaj o úrokovej sadzbe vyžadovaný ust. § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. v stranami uzavretej zmluve uvedený nebol, avšak tento nedostatok nemení nič na vecnej správnosti rozsudku v odvolaní napadnutej časti.

13. Prvoinštančný súd správne vzhľadom na dátum uzavretia zmluvy (09. 01. 2019) aplikoval ust. § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom od 01. 06. 2014 a preto sa v zásade vôbec nemusel zaoberať tým, či v zmluve dojednané úroky sú alebo nie sú súladné s dobrými mravmi. Pokiaľ okresný súd považoval výšku úrokov za rozpornú s dobrými mravmi a tým dané zmluvné ustanovenie za absolútne neplatné podľa § 39 OZ, odvolací súd zdôrazňuje, že jednak neplatnosť právneho úkonu má byť výnimkou a nie pravidlom a jednak neplatnosť právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi treba chápať ako krajný prostriedok, t. j. sankcionovať právny úkon absolútnou neplatnosťou kvôli rozporu s dobrými mravmi možno len vtedy, ak neodporuje zákonu. Ak je totiž určitá situácia zákonom upravená, nemožno takúto právnu úpravu ponechať bez povšimnutia a ak je potom právny úkon v súlade s touto právnou úpravou, nemôže byť z toho istého dôvodu rozporný s dobrými mravmi. V tomto prípade je prípustná výška odplaty (a aj úroku ako jej súčasťou) regulovaná spomínaným zákonným ustanovením a preto skúmanie jej súladu s dobrými mravmi zo strany okresného súdu nebolo namieste.

14. Podľa ust. § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom od 01. 06. 2014 platí, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

15. Ustanovenie § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom od 01. 06. 2014 (a v plnom rozsahu v nadväznosti na vykonávacie nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z. až od 01. 09. 2014) naviazalo hodnotu najvyššej prípustnej odplaty, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať na vykonávací predpis určiac už s odkazom na konkrétne čísla, aká odplata za poskytnutie peňazí prípustná je a aká už nie.

16. Počnúc dňom 01. 09. 2014 konkrétne ust. § 1a ods. 1 v spojení s § 1 ods. 4 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. stanovuje, že odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere. Pri tomto prepočte je smerodajná priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy.

17. Súčasne prechodné ustanovenie § 10d ods. 2 cit. nariadenia pre účely obdobia od 01. 06. 2014 do 01. 09. 2014 určilo, že ak dôjde k poskytnutiu peňažných prostriedkov spotrebiteľovi v období po 31. máji 2014 a pred 1. septembrom 2014, odplátou sa na účely tohto nariadenia rozumie odplata obvykle požadovaná bankami a pobočkami zahraničných bánk podľa § 1 ods. 1 až 3 za úvery alebo pôžičky v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy a za najvyššiu prípustnú výšku odplaty sa považuje odplata,

ktorá nesmie prevýšiť dvojnásobok úrokových mier úverov pre domácnosti zverejňovaných na webovom sídle Národnej banky Slovenska ako súčasť úrokovej štatistiky za prvý mesiac kalendárneho štvrťroka predchádzajúceho uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy; úverom alebo pôžičkou sa rozumie aj obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi.

18. Vo vzťahu k okolnostiam tejto veci tak odvolací súd konštatuje, že v danom prípade odplata dotknutej zmluvy bola totožná s dohodnutou úrokovou sadzbou, pretože jedinou odplatom za poskytnutie úveru žalovanému ako spotrebiteľovi bol dohodnutý zmluvný úrok (§ 1 ods. 1 cit. nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01. 06. 2014). Odplata teda predstavovala hodnotu 21,06 % ročne. Nakoľko potom posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere je datovaná dňom 09. 01. 2019 a Ministerstvom financií SR na jeho internetovej stránke zverejnená priemerná hodnota RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk predstavovala za 4. štvrťrok roku 2018 pri novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch splatných od jedného do piatich rokov hodnotu 10,35 % (ako správne uviedol prvoinštančný súd), ktorej dvojnásobok predstavuje hodnotu 20,7 %, túto hranicu prevyšuje odplata (úrok) na úrovni 21,06 % ročne vzťahujúca sa na žalovanému poskytnutý úver. Zmluvné ustanovenie o úroku (jeho výške) za poskytnutie úveru preto odporuje právnej úprave účinnej ku dňu 09. 01. 2019, ktorá bola v tom čase obsiahnutá v ust. § 53 ods. 6 OZ, § 1 ods. 1 a 4 a § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a preto sa jedná o neplatné zmluvné ustanovenie ako to správne uviedol prvoinštančný súd, ale ide o absolútnu neplatnosť podľa § 39 OZ pre rozpor so zákonom - primárne s ust. § 53 ods. 6 OZ - a nie s dobrými mravmi. Odvolací súd ešte dopĺňa, že za tohto stavu prvoinštančný súd nielenže nemal dôvod porovnávať úrokovú mieru uvedenú v stranami uzavretej zmluve s dobrými mravmi, ale aj samotná metóda porovnania bolo nesprávne, pretože (ako je uvedené v 32. odseku odôvodnenia napadnutého uznesenia) keď už prvoinštančný súd pristúpil k porovnaniu, mal vziať do úvahy celý finančný trh a nielen priemerné úrokové miery produktov bankových inštitúcií. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 26. 04. 2012 pritom nebolo v prejednávanej veci použiteľným už len z toho dôvodu, že sa vôbec nedotýkalo právnej úpravy použiteľnej v prejednávanej veci, ale riešilo úroky pri „nespotrebiteľskej“ pôžičke poskytnutej v roku 1998 (t. j. dávno pred prijatím vyššie popísanej spotrebiteľskej právnej úpravy § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom od 01. 06. 2014 a súvisiacej úpravy v nariadení vlády č. 87/1995 Z. z.).

19. Odvolací súd tak konštatuje, že úroková sadzba bola riadne v zmluve uvedená na úrovni 21,06 % ročne a teda nebolo možné vychádzať z ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. ako to urobil okresný súd. Sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nemožno použiť vtedy, ak určitý údaj (ako zákonná náležitosť) v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedený bol, hoc aj ako súčasť neplatného dojednania. Správne ale prvoinštančný súd poukázal na ust. § 11 ods. 1 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov. V prejednávanej veci RPMN poskytnutého úveru predstavovala 21,06 % a to prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty, ktorá v danom čase (ako už bolo uvedené vyššie) tvorila hodnotu 20,7 %.

20. Z uvedených dôvodov bol správnym záver prvoinštančného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti žalovanému poskytnutého úveru a súčasne bol správnym aj záver prvoinštančného súdu o neplatnosti dojednania o úrokovej miere. Žalobcovi preto nevznikol nárok na zaplatenie kapitalizovaných úrokov v sume 91,20 Eur a prvoinštančný súd opodstatnene v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

21. Pokiaľ ide o poukaz žalobcu v odvolaní na to, že pri porovnaní odplaty by sa mali brať do úvahy údaje týkajúce sa nielen bánk, ale aj iných veriteľov teda aj nebankových subjektov, odvolací súd poukazuje na to, že § 1 ods. 4 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. pri určení najvyššej prípustnej odplaty jasne odkazuje na priemerné hodnoty RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov. Čiže jednoznačný odkaz na referenčné hodnoty bankového sektora nepripúšťa iný výklad vo vzťahu k stanoveniu konkrétnej hodnoty maximálnej odplaty, čo potvrdzuje aj dôvodová správa k nariadeniu vlády č. 141/2014 Z. z. novelizujúcemu nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z., podľa ktorej „Účelom návrhu nariadenia vlády je vykonať novelizované znenie § 53 ods. 6 a § 53c Občianskeho zákonníka a v súlade so splnomocňovacími ustanoveniami ustanoviť odplatu a najvyššiu prípustnú výšku odplaty, ktorú možno od spotrebiteľa požadovať ... Východisková referenčná veličina sa navrhuje po medzirezortnom pripomienkovom konaní a rozporových konaniach s Ministerstvom financií SR a Národnou bankou Slovenska ustáliť v podobe priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov požadovanej pri jednotlivých druhoch spotrebiteľských úverov bankami a pobočkami zahraničných

bánk ... Odsek 4 v súlade so všeobecným rozmerom § 1 vymedzuje základnú referenčnú veličinu, s ktorou sa bude suma odplaty vypočítaná podľa odseku 3 pomerovať a ktorá vstúpi do právneho posúdenia primeranosti odplaty. Navrhuje sa definovanie referenčnej veličiny v podobe priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len "RPMN") požadovanej bankami a pobočkami zahraničných bánk pri jednotlivých druhoch spotrebiteľských úverov ... Cieľ stabilnej referenčnej veličiny sa dosiahne len tak, že táto sa naviaže na stavy poskytovania úverov a pôžičiek bankami a pobočkami zahraničných bánk. V žiadnom prípade nemožno uvažovať o tom, že by referenčnou hladinou boli priemerné úrovne RPMN za celý finančný trh, keďže práve toto nastavenie je vstupnou bránou úžerných plnení do systému koncipovania civilnoprávnej odplaty ... Dikcia odseku 4 vychádza zo skutočnosti, že referenčnou bázou bude vždy naposledy zverejnená priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov, ktorá je zverejňovaná na webovom sídle Ministerstva financií SR ... Na rozdiel od skoršej právnej úpravy maximálnej výšky odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru, kedy referenčnou úrovňou bola úroveň celého finančného trhu poskytujúceho úvery a pôžičky spotrebiteľom, v návrhu nariadenia sa referenčná úroveň mení na údaje o RPMN pri novoposkytnutých úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk, čo zásadným spôsobom kvalitatívne mení bázu stanovovania primeranosti odplaty pri poskytovaní peňažných prostriedkov spotrebiteľom."

22. Z uvedeného je zrejmé, že nie je možné porovnávať odplatu spôsobom ako to v odvolaní požadoval žalobca. Čiže ak § 1 ods. 4 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. určuje referenčnú veličinu väzbou na hodnoty bankového sektora, nie je možné potom ani v § 1a ods. 1 cit. nariadenia „obdobnosť“ úveru resp. pôžičky pomerovať s produktami nebankových subjektov ako sa toho domáhal žalobca. Potrebné je porovnanie (obdobnosť) z hľadiska objektu, t. j. úveru ako finančného produktu a nie subjektu, ktorý ho poskytuje. Vzhľadom na uvedené nebolo namieste porovnávať stranami uzavretú zmluvu s údajmi o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok roku 2018 (kedy pri spotrebiteľských úveroch do výšky 1.500,- Eur poskytnutých na obdobie od jedného do piatich rokov bola priemerná RPMN 14,82 % a jej dvojnásobok 29,64 %).

23. Odvolací súd preto v napadnutej časti rozsudok ako vecne správny potvrdil, a to vrátane závislého výroku o trovách konania, kde súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 255 ods. 2 CSP a kde žalobca v odvolaní ani neuviedol žiadnu konkrétnu odvolaciu argumentáciu.

24. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalovaný, zásadne by teda mal nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania. Pretože však zo spisu odvolací súd nezistil, že by žalovanému v odvolacom konaní nejaké konkrétne trovy vznikli (k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril), odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).